

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 22Csp/27/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8725201858
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2025:8725201858.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: C. XXX, XXX XX, zast.: LEGALINK s. r. o., advokátska kancelária, IČO: 50 990 365, so sídlom Mlynské nivy 53, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., sídlo: Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov 821 09, IČO: 35 724 803, zast.: Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava-mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, žaloba o primerané finančné zadost'učinenie, takto

rozhodol:

- Žalobu zamietá.
- Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd I. inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajší súd dňa 21.05.2025 v jej úprave pripustenej na pojednávaní konanom dňa 18.11.2025 sa žalobkyňa domáhala na žalovanej zaplataenia finančného zadost'učinenia vo výške 4.500 eur, a to titulom úspešného uplatnenia porušenia jej spotrebiteľských práv v súdnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 17Csp 37/2023.

2. Žalobu zástupca žalobkyne odôvodnil tak, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod 17Csp 37/2023 súd rozsudkom č. k. 17Csp 37/2023-235 zo dňa 23.10.2024 žalobu žalobkyne (v konaní v prejednávanej veci žalovanej) proti žalovanej (v konaní v prejednávanej veci žalobkyne) o zaplataenie 9.196,92 eur s prísl. zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 10.12.2024. Dôvodom zamietnutia žaloby v tomto pôvodnom konaní bolo najmä porušenie postupu pri predčasnom zosplatnení úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a s tým súvisiaca nemožnosť postúpenia pohľadávky z titulu úveru na žalovanú v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (bod 49. odôvodnenia rozhodnutia). Okrem uvedeného súd v tomto rozsudku tiež právne uzavrel, že veriteľ (pôvodný žalobca) porušil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného k 13.11.2020, čo malo za následok, že v zmysle § 11 ods. 2 tohto zákona žalobkyňa ako veriteľ nebola oprávnená vyžadovať jednorazové splatenie úveru (bod 58. odôvodnenia rozsudku). Predčasne nezosplatnený úver nebolo možné postúpiť na žalobkyňu (§ 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Z toho vyplýva, že žalobkyňa nemala v pôvodnom konaní aktívnu legitimáciu a súd z toho dôvodu žalobu v pôvodnom konaní zamietol. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Zb. o ochrane spotrebiteľa, o ktoré žalobkyňa opiera žalobu, je ustanovením s relatívne neurčitou hypotézou. Neobsahuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadost'učinenie a ako treba určiť jeho výšku. Znenie tejto normy však nevyžaduje vznik žiadnej ujmy spotrebiteľovi, ale len spôsobilosť jej vzniku (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co 350/2015 z 31.03.2016). Nový zákon o ochrane spotrebiteľa dokonca

zmiernil podmienky pre priznanie finančného zadostučinenia spotrebiteľovi tak, že je možné ho priznať aj bez toho, aby porušenie spotrebiteľských práv bolo vôbec spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Pre priznanie nároku nie je rozhodujúce ani to, či žalobkyňa bola v pôvodnom súdnom konaní sp. zn. 17Csp 37/2023 v postavení žalobkyne alebo žalovanej (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co 274/2018 zo dňa 17.12.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25Co 107/2018 z 25.04.2019). Pokiaľ ide o primeranosť výšky uvedol, že finančné zadostučinenie má funkciu satisfakčnú, sankčnú, a treba ho tiež chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu so silnejším dodávateľom, a že svojim úspechom v spore priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že dodávateľ sa obdobného konania už nedopustí voči iným spotrebiteľom. Má za to, že v prejednávanej veci sú splnené zákonné predpoklady pre priznanie požadovaného finančného zadostučinenia žalobkyne podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Spolu so žalobou zástupca žalobkyne predložil súdu rovnopis rozsudku vydaného v konaní sp. zn. 17Csp 37/2023 a doložku jeho právoplatnosti.

4. Uznesením zo dňa 24.06.2025 súd podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku vyzval žalovanú na vyjadrenie k žalobe v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Zástupca žalovanej na výzvu súdu reagoval písomným podaním datovaným dňom 16.07.2025, ktorým navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú celkom zamietol. V podaní vzniesol námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v konaní. Uvedol, že v žalobe absentujú akékoľvek skutkové tvrdenia vo vzťahu k tomu, akého konkrétneho porušenia spotrebiteľských noriem sa žalovaná mala dopustiť. Dôvodom zamietnutia žaloby v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 17Csp 37/2023 bolo najmä porušenie postupu pri predčasnom zosplatnení úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a s tým súvisiaca nemožnosť postúpenia pohľadávky z titulu úveru na žalovanú v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (bod 49. odôvodnenia rozhodnutia). Okrem uvedeného súd v tomto pôvodnom rozsudku právne uzavrel, že veriteľ (pôvodný žalobca) porušil svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného k 13.11.2020, čo malo za následok, že v zmysle § 11 ods. 2 tohto zákona žalobkyňa ako veriteľ nebola oprávnená vyžadovať jednorazové splatenie úveru (bod 58. odôvodnenia rozsudku). Nezosplatnený úver nebolo možné postúpiť na žalobkyňu (§ 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.), z čoho vyplýva, že žalobkyňa nemala v pôvodnom konaní aktívnu legitímáciu a súd z toho dôvodu žalobu v pôvodnom konaní zamietol. Tvrdil, že len samotným iniciovaním súdneho konania vedeného pod sp. zn. 17Csp 37/2023, a ani úkonmi v súvislosti s odkúpením domnej pohľadávky, žalovaná neporušila žiadne spotrebiteľské práva žalobkyne, ani jej nespôsobila žiadnu ujmu. Preto za danej situácie priznanie finančného zadostučinenia žalobkyňi by znamenalo výklad ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľov contra lege. Len samotná okolnosť, že žalovaná bola ako žalobkyňa v pôvodnom konaní sp. zn. 17Csp 37/2023 neúspešná, neznamená, že tým bolo definované aj porušenie spotrebiteľských práv žalovanou. Citoval časť odôvodnenia uznesenia NS SR sp. zn. 1Cdo 107/2021 zo dňa 28.02.2023 s tvrdením, že toto uznesenie sa zaoberá nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní za situácie, že pohľadávka, ktorá bola predmetom konania, nebola predmetom postúpenia. Ďalej citoval časť odôvodnenia rozsudku NS SR sp. zn. 7Cdo 80/2022 (R 47/2022), z ktorého citoval právnu vetu: „Zodpovedným subjektom, od ktorého je možné požadovať primerané finančné zadostučinenie v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nemusí byť iba jedna zo sporových strán v súdom konaní, v ktorom bol spotrebiteľ úspešný“. Citoval časti aj ďalších rozhodnutí, a to rozsudkov Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25Co 12/2018 zo dňa 21.08.2018 a sp. zn. 1Co 62/2019 zo dňa 26.09.2019. Ďalej uviedol, že zo žaloby nie je zrejmé, prečo sa žalobkyňa domáha finančného zadostučinenia práve vo výške cca polovice pôvodne žalovanej sumy. Poukázal na niektoré rozhodnutia súdov, a to na rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo 127/2017 z 30.01.2017, rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp 32/2020 z 09.09.2020 a sp. zn. 9CoCsp 9/2024 z 26.03.2024, a ďalšie. Tvrdil, že na základe zmluvy o úvere žalobkyňa čerpala celkom 13.470 eur, pričom zaplatila len 8.571,95 eur. Žalobkyňa teda len na istine nezaplatila veriteľovi doposiaľ 4.898,05 eur, čím sa fakticky na úkor veriteľa obohatila. Preto považuje za priam zarážajúce, že žalobkyňa požaduje ešte finančné zadostučinenie. Žalobkyňa vedie na tunajšom súde aj iné súdne konania, a to konanie pod sp. zn. 22Csp 26/2025 o priznanie zadostučinenia vo výške 4.000 eur, a pod sp. zn. 23Csp 26/2025 o priznanie zadostučinenia vo výške 900 eur. Spoločným menovateľom všetkých týchto súdnych konaní je to, že žalovaná vo všetkých úverových prípadoch nezaplatila ani len istinu úverovej pohľadávky. Takéto konanie žalobkyne sa javí ako „súdichtivé“, s cieľom rozmnožovať spory a tým aj trovy konania. Preto za danej situácie ako

maximálne prilievajú na prejednávajúcu vec sa javia právne závery vyslovené Krajským súdom v Banskej Bystrici v uznesení sp. zn. 15CoCsp 44/2023 zo dňa 28.02.2024, ktorým súd z dôvodu nezaplatenia ani len istiny úveru spotrebiteľom zamietol žalobu o priznanie finančného zadosťučinenia ako rozpornú s dobrými mravmi (obdobne tiež napr. rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 16Csp 51/2023).

5. Uznesením zo dňa 17.07.2025 súd podľa § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku vyzval zástupcu žalobkyne na vyjadrenie k vyjadreniu žalovanej k žalobe v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Na výzvu súdu zástupca žalobkyne reagoval podaním zo dňa 30.07.2025, ktorým oznámil, že na podanej žalobe v celom rozsahu trvá. Uviedol, že je bez právneho významu obrana žalovanej spočívajúca v tvrdení, že žalovaná nezodpovedá za porušenie predpisov na ochranu spotrebiteľa, konštatované rozsudkom súdu vo veci sp. zn. 17Csp 37/2023, nakoľko iba odkúpila pohľadávku od banky. Podľa judikatúry zodpovedným subjektom je vždy ten, kto bol stranou sporu v pôvodnom konaní, a tou bola žalovaná. Citoval časť odôvodnení rozsudkov Krajského súdu v Prešove č. k. 23Co 83/2017-89 z 16.04.2018, a č. k. 5Co 147/2018-185 z 25.04.2019. Vo vzťahu k výške uplatneného nároku uviedol, že ak by sa žalobkyňa nebola v pôvodnom súdnom konaní aktívne bránila, vznikla by jej ujma najmenej vo výške žalovanej istiny 9.196,92 eur, a s príslušenstvom by presiahla 15.000 eur. Poukázal na niektoré rozhodnutia súdov s tvrdením, že ide o skutkovo a právne obdobné veci, v ktorých súdy priznali finančné zadosťučinenie vo výške 1.500 eur (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCsp 22/2024), vo výške 500 eur (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp 9/2024), vo výške 2.000 eur ako 50 % zo sumy uplatnenej v pôvodnom konaní (rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 10Csp 99/2023), vo výške 1.680,30 eur (rozsudok Mestského súdu Košice sp. zn. K3-16Csp 106/2023), a ďalšie.

6. Uznesením zo dňa 06.08.2025 súd podľa § 167 ods. 4 Civilného sporového poriadku vyzval zástupcu žalovanej na vyjadrenie k vyjadreniu zástupcu žalobkyne k jej vyjadreniu k žalobe v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Na výzvu súdu zástupca žalobkyne reagoval písomným podaním zo dňa 21.08.2025, ktorým s poukazom na už uplatnené prostriedky procesnej obrany oznámil, že žalobu naďalej považuje za nedôvodnú v celom rozsahu. Uviedol, že stále nie je zrejmé, akého konkrétneho porušenia spotrebiteľských noriem sa žalovaná mala dopustiť. Namietol, že žalobkyňa podala žalobu bez relevantného odôvodnenia, spoliehajúc sa na aktivitu súdu, nič neriskujúc priznanie aj nižšieho zadosťučinenia. Konanie žalobkyne považuje za učebnicový príklad zneužívania spotrebiteľského práva, ktoré nesmie požívať právnu ochranu. Namietol tvrdenie zástupcu žalobkyne, že ak by sa žalobkyňa aktívne nebola bránila v pôvodnom konaní, hrozila jej ujma 9.196,92 eur. Toto tvrdenie za situácie, kedy žalobkyňa dlhuje veriteľovi na istine úveru 4.898,05 eur, je až zarážajúce. To, čo zástupca žalobkyne vykresľuje ako ujmu hroziacu žalobkyňi, objektívne možno nazvať sumou, ktorú žalobkyňa dlhuje veriteľovi, napriek opakovaným márnym pokusom o mimosúdne vyriešenie veci.

7. Súd vec prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 18.11.2025 v prítomnosti zástupcov oboch sporových strán, ktorí v celom rozsahu trvali na svojich postojoch a uplatnených prostriedkoch procesného útoku a obrany. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie v celom rozsahu návrhov oboch sporových strán a skutkový stav ustálil nasledovne:

8. Z obsahu spisu tunajšieho súdu vo veci vedenej sp. zn. 17Csp 37/2023, o ktorú zástupca žalobkyne opieral základ žalobou uplatneného nároku žalobkyne ako spotrebiteľa na finančné zadosťučinenie (ďalej už len „pôvodné konanie“), súd zistil, že dňa 31.03.2023 žalovaná v procesnom postavení žalobkyne (ďalej vo vzťahu k tomuto pôvodnému konaniu len „žalobkyňa“) podala na Okresný súd Banská Bystrica žalobu, ktorou sa domáhala na žalobkyňu v procesnom postavení žalovanej (ďalej vo vzťahu k tomuto pôvodnému konaniu už len „žalovaná“) vrátenia istiny úveru vo výške 9.196,92 eur, zaplataenie zmluvných úrokov v kapitalizovanej sume 2.365,75 eur, úrokov z omeškania v kapitalizovanej sume 812,34 eur, a úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.121,96 eur od 03.06.2022 do zaplataenia. Priznania týchto peňažných plnení sa žalobkyňa domáhala titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej dňa 15.11.2016 Všeobecnou úverovou bankou a. s. (ďalej už len „banka“) a žalovanou (ďalej už len „zmluva o úvere“). O žalobe v jej merite po postúpení veci Okresným súdom Banská Bystrica rozhodol tunajší súd, a to rozsudkom č. k. 17Csp 37/2023-235 zo dňa 23.10.2024 tak, že žalobu celkom zamietol (výrok I.) a priznal žalobkyňi náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II). Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 10.12.2024.

9. Podľa odôvodnenia tohto rozsudku vydaného pôvodnom konaní súd pri svojom rozhodovaní v merite veci vychádzal zo skutkového stavu, podľa ktorého na základe zmluvy o úvere banka poskytla žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 13.470 eur, pričom žalovaná mala banke zaplatiť celkom 19.442,30 eur v 95 mesačných splátkach vo výške 201,82 eur, so splatnosťou prvej splátky dňa 20.12.2016 a poslednej splátky dňa 20.10.2024 (termín konečnej splatnosti úveru). Žalovaná dojednané mesačne splátky riadne a včas neplatila. Listom zo dňa 01.06.2020 banka upozornila žalovanú na omeškanie so splátkami, a súčasne aj na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti celého úveru v prípade ich nezaplatenia. Listom zo dňa 27.08.2020 banka pre nezaplatenie omeškaných splátok vyhlásila predčasnú splatnosť úveru. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok banka pohľadávku zo zmluvy o úvere voči žalovanej postúpila na žalobkyňu, a to ku dňu 02.06.2022.

10. Pokiaľ ide o právne závery prijaté súdom v tomto rozsudku, súd poukazuje predovšetkým na bod. 52. odôvodnenia rozsudku, podľa ktorého: „52. Na základe uvedeného súd právny úkon – vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru posúdil ako neplatný, keď neobsahuje údaj o splátke, pre ktorú veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru“. Ďalej na bod 58. odôvodnenia rozsudku, podľa ktorého: “58. Porušenie povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného k 13.11.2020 má za následok v zmysle § 11 ods. 2 zákona, že žalobca ako veriteľ nebol oprávnený vyžadovať jednorazové splatenie úveru a že úver sa považuje podľa § 11 ods. 2 zákona za bezúročný a bez poplatkov“. A tiež na bod 59. odôvodnenia tohto rozsudku, podľa ktorého: „Z vykonaného dokazovania súd uzavrel, že v dôsledku neplatného vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru pre absenciu uvedenia splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru a v zmysle § 11 ods. 2 zákona účinného k 13.11.2020 právny predchodca žalobcu ani žalobca neboli oprávnení vyžadovať od žalovanej jednorazové splatenie úveru. Úver mal byť splatený do 20.10.2024. Za daných okolností je žaloba predčasne podaná a žalobe nemožno vyhovieť. Uplatnený nárok na zaplatenie úroku nemožno priznať i pre konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru“.

11. Podľa § 53 ods.1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.07.2024 ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024.

12. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov účinného do 01.07.2024 proti porušeniu práv a povinností ustanovených týmto zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. V prejednávanej veci zmluva o úvere, v súvislosti s ktorou súd v pôvodnom konaní skonštatoval porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne, bola uzavretá dňa 15.11.2016, tzn., pred 01.07.2024. Preto súd na prejednávanú vec aplikoval právnu úpravu zákona č. 250/2004 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“). Vychádzajúc z cit. ustanovenia § 3 ods. 5 tohto zákona zákonnými predpokladmi vzniku nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie bolo: a) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a b) domáhanie sa práva na primerané finančné zadostučinenie od subjektu, ktorý zodpovedá za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti. Oba predpoklady museli byť splnené kumulatívne. Žiadnu inú podmienku, teda ani podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, zákon nevyžadoval. Zákonodarca pri uplatňovaní takéhoto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody alebo bezdôvodného obohatenia, kedy dôkazné bremeno je na strane spotrebiteľa, v týchto konaniach odpadá problematické preukazovanie ako výšky škody a príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla aj nereálne.

14. Doterajšia judikatúra vyšších súdnych autorít je vcelku konštantná v tom, že k naplneniu prvého zákonného predpokladu, tzn. k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti ustanovených predpismi spotrebiteľského práva dochádza v prípadoch, keď spotrebiteľ v postavení žalobcu uplatní

porušenie práva alebo povinností proti dodávateľovi v súdnom konaní žalobou, ako aj vtedy, ak v súdnom konaní spotrebiteľ v postavení žalovaného tak urobí v rámci svojej procesnej obrany proti nároku uplatnenému dodávateľom ako žalobcom. K úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľa môže dôjsť aj v exekučnom konaní, a to rovnako v procesnom postavení oprávneného, ako aj v postavení povinného. Vždy sa však musí jednať o porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej predpismi upravujúcimi ochranu spotrebiteľa, medzi ktoré patrí napr. Občiansky zákonník (ust. § 52 a nasl.), zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), a pod. Právo na primerané finančné zadosťučinenie vznikne spotrebiteľovi až momentom, kedy je zrejmé, že bol v súdnom konaní úspešný (a to či už v postavení žalobcu, oprávneného, žalovaného, povinného), čo vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu. Preto k naplneniu prvého zákonného predpokladu pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa dôjde až právoplatným rozhodnutím súdu.

15. Na podporu tohto právneho názoru súd dáva do pozornosti napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.01.2019, podľa ktorého: „...18. Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá... predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpanej ujmy by bolo spravidla nereálne“.

16. Ďalej napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23CoCsp 42/2020 zo dňa 25.02.2021, podľa ktorého: „... 24. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa v prvej podmienke viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj žaloba o zaplatenie sumy podaná zo strany žalovaného ako dodávateľa. Vo vzťahu k samotnému pojmu úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti ako prvej podmienky odvolací súd uvádza, že k naplneniu tejto podmienky dochádza nie len v tých prípadoch, kedy si spotrebiteľ v pôvodnom konaní v postavení žalobcu uplatní porušenie práva alebo povinnosti proti dodávateľovi, ale aj vtedy, keď v pôvodnom konaní v postavení žalovaného tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľovi uplatnenému nároku. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že právo na primerané finančné zadosťučinenie nevzniká podaním žaloby, resp. obranou spotrebiteľa v pôvodnom konaní, ale až momentom kedy dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva a lebo povinnosti na súde, čo vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného v pôvodnom konaní, pretože až týmto momentom dôjde k naplneniu prvého predpokladu na úspešné domáhanie sa práva na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. 25. Odvolací súd v súvislosti s výkladom samotného pojmu úspešné uplatnenie práva zo strany spotrebiteľa poukazuje aj na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/45/2012 zo dňa 24.6.2013, podľa ktorého pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa...“ Porovnaj tiež napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp 14/2020 zo dňa 29.06.2020, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co 145/2018 zo dňa 13.12.2019, rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co 80/2016 zo dňa 20.03.2018 a sp. zn. 3Co 101/2017 zo dňa 07.12.2017, a ďalšie.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené skutkový stav a konštantnú judikatúru súd prijal záver, že v prejednávanej veci bol naplnený prvý predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva žalobkyne ako spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie. A to existencia právoplatného rozhodnutia

súdu vydaného v spotrebiteľskom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 17Csp 37/2023, v ktorom žalobkyňa ako spotrebiteľ v procesnom postavení žalovanej bola úspešná (súd žalobu celkom zamietol), a v ktorom súd skonštatoval porušenie práv žalobkyne ustanovených právnymi predpismi upravujúcimi ochranu spotrebiteľa. A to konkrétne porušenie ust. § 7 ods. 1 v spojení s 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, tzn. povinnosti veriteľa preskúmať s odbornou starostlivosťou pred uzavretím spotrebiteľskej zmluvy o úvere schopnosť spotrebiteľa splácať úver. A tiež porušenie ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko pre platnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti celého úveru veriteľom v zmysle týchto ustanovení bolo nevyhnutné, aby veriteľ tieto právne úkony učinil dostatočne určito a špecifikoval splátku, pre ktorú mienil, a pre ktorú nakoniec aj pristúpil, k vyhláseniu predčasnej splatnosti celého úveru.

18. Pre priznanie finančného zadosťučinenia však bolo potrebné, aby žalobkyňa preukázala splnenie aj druhého predpokladu, a to, že priznania práva na primerané finančné zadosťučinenie sa žalobou domáha od subjektu, ktorý za porušenie spotrebiteľských noriem tak, ako to súd vyslovil v pôvodnom konaní, zodpovedá. Tzn., že žalovaná je v spore vecne pasívne legitimovaná. Splnenie tejto druhej podmienky však žalobkyňa nepreukázala. K tomu súd ďalej udáva:

19. Zástupca žalovanej namietal absenciu akýchkoľvek skutkových tvrdení žalobkyne v priebehu celého konania v tom smere, akého porušenia spotrebiteľských noriem sa žalovaná mala v prejednávanej veci dopustiť. Tvrdil, že žalovaná neporušila žiadne spotrebiteľské práva žalobkyne. Žalovaná nespôsobilá žalobkyňu žiadnu ujmu tým, že iniciovala pôvodné konanie, a ani úkonmi súvisiacimi s odkúpením domnej pohľadávky od banky. Okolnosť, že žalovaná bola žalobkyňou v pôvodnom konaní, a že v tomto pôvodnom konaní bola neúspešnou, ešte sama o sebe bez ďalšieho neznamená, že je tým definované porušenie spotrebiteľských noriem žalovanou. Tvrdil, že žalobkyňa doposiaľ len na istine nezaplatila 4.898,50 eur, čím sa fakticky na úkor veriteľa obohatila. Žalobkyňa ako spotrebiteľka vedie aj ďalšie súdne konania o priznanie finančného zadosťučinenia, pričom ich spoločným menovateľom je to, že žalovaná vo všetkých uvedených úverových prípadoch nezaplatila ani len istinu úverovej pohľadávky. Za danej situácie by preto priznanie finančného zadosťučinenia žalobkyňu bolo v rozpore so zákonom (contra lege) a výkon takého práva žalobkyňou je výkonom v rozpore s dobrými mravmi. Má za to, že ide o učebnicový príklad zneužívania spotrebiteľského práva, ktorý by nemal požívať právnu ochranu. Zástupca žalobkyne obranu žalovanej spočívajúcú v tvrdení, že nezodpovedá za porušenie predpisov na ochranu spotrebiteľa v pôvodnom konaní, nakoľko iba odkúpila pohľadávku od banky, považoval bez právneho významu. Tvrdil, že podľa judikatúry zodpovedným subjektom je vždy ten, kto bol stranou sporu v pôvodnom konaní. Tou v prejednávanej veci bola žalovaná.

20. Súd neprisvedčil argumentácii zástupcu žalobkyne, že podľa judikatúry zodpovedným subjektom v zmysle cit. ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa je vždy ten, kto bol procesnou stranou spotrebiteľského sporu v pôvodnom konaní. V prejednávanej veci pritom nebolo sporným, že žalovaná bola procesnou stranou v pôvodnom konaní, v ktorom vystupovala v procesnom postavení žalobkyne. Súd prisvedčil zástupcovi žalovanej, že okolnosť, že žalovaná bola žalobkyňou v pôvodnom konaní, a že v tomto pôvodnom konaní bola neúspešnou, ešte sama o sebe bez ďalšieho neznamená, že je tým definovaná aj jej zodpovednosť za porušenie spotrebiteľských noriem konštatovaných súdom v pôvodnom konaní.

21. Pokiaľ zástupca žalobkyne uvedený právny záver dôvodil judikatúrou, a to konkrétne citáciou časti odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 23Co 83/2017-89 zo dňa 16.04.2018, súd udáva, že ide o citáciu časti odôvodnenia rozhodnutia bez širšieho kontextu celej veci. Podľa tejto citácie: „...5...Aj keď žalovaný zmluvu so žalobkyňou neuzatváral, je nepochybné, že on bol účastníkom konania vo veci 24C/233/2015, a preto konštatovanie, že žalovaná uplatnila voči žalobcovi svoje spotrebiteľské práva, je správne. Nie je dôležité či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv, teda pokiaľ sa spotrebiteľ ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bude žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva“. Aj keď aj v tejto veci ide o situáciu, kedy žalovaná bola procesnou stranou aj v pôvodnom konaní (žalobkyňou), svoju vecnú aktívnu legitímáciu v pôvodnom konaní rovnako dôvodila zmluvou o postúpení pohľadávky bankou, a v oboch veciach súd žalobu celkom zamietol, ide o veci odlišné z hľadiska súdmi prijatých právnych dôvodov zamietnutia žaloby. Kým v pôvodnom konaní v tejto veci súd žalobu zamietol bez tohto, aby sa zaoberal otázkami, ktoré mali

vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky bankou na žalobkyňu a tým otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v konaní (dôvodom zamietnutia žaloby bol len záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru), v pôvodnom konaní v prejednávanej veci súd žalobu zamietol z právnych dôvodov, ktoré mali vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky bankou na žalobkyňu a tým aj na aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne v konaní. Súd v pôvodnom konaní v prejednávanej veci prijal záver, že predčasné zosplatnenie úveru bankou nebolo platné. A to jednak pre porušenie ust. § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch bankou v spojení s ust. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Jednak pre neurčitost právnych úkonov veriteľa, v ktorých absentovala špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k predčasnému zosplatneniu úveru (§ 53 ods. 9, § 565, § 37 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ nebola platne vyhlásená predčasná splatnosť úveru (konečná splatnosť úveru nastala až dňa 20.10.2024), ku dňu postúpenia úverovej pohľadávky bankou (02.06.2022) nebol úver splatný, a banka ako pôvodný veriteľ nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku zo zmluvy o úvere na žalobkyňu. Z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách totiž vyplýva, že predmetom postúpenia sú len pohľadávky zo strany banky, ktoré sú už splatné. V prejednávanej veci bola teda rozhodujúcou otázkou neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bankou, a tým aj neplatnosti postúpenia pohľadávky bankou na žalobkyňu. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej postúpenie podľa § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolené, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli, ide o postúpenie neplatné (o tzv. neplatnú cesiu) od počiatku - ex tunc a jeho neplatnosť nemožno zhojiť. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnom postúpení a postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka neprechádza pre neplatnosť zmluvy. Súd preto prisvedčil zástupcovi žalovanej, že v pôvodnom konaní v prejednávanej veci žalobkyňa nemala aktívnu vecnú legitímáciu. Tzn., aj keď v pôvodných konaniach v oboch veciach žalované boli stranou v pôvodnom konaní (žalobkyňami) a ich žaloby boli zamietnuté, len v pôvodnom konaní v prejednávanej veci súd v konečnom dôsledku žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne danej absolútnou neplatnosťou zmluvy o postúpení pohľadávky bankou podľa § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu neplatného predčasného zosplatnenia úveru. Tu súd len dodáva, že ust. § 92 Zákona o bankách nie je normou spotrebiteľskou, ako to konštatoval súd napr. v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25Co 12/2018 zo dňa 21.08.2018, podľa ktorého: „...22. Ustanovením § 92 ods.8 ZoB sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. 23. Uvedené porušenie povinnosti v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia o bankách teda nie je možné posúdiť ako dostatočné splnenie povinnosti o porušení práv alebo povinnosti ustanovenej vo vzťahu k spotrebiteľovi osobitným predpisom pre uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia na základe ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2017 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. S poukazom už na vyššie uvádzané odvolací súd konštatuje, že za daného stavu nie je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a nemožno sa preto stotožniť s názorom odvolateľov, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že došlo k porušeniu práv ustanovených za účelom ochrany žalobcov ako spotrebiteľov“.

22. Pokiaľ zástupca žalobkyne poukazoval tiež ďalej na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5Co 147/2018 – 185 zo dňa 25.04.2019, z ktorého rovnako citoval len časť, aj v tejto veci ide o situáciu odlišnú z hľadiska právnych záverov vyslovených súdom v pôvodnom konaní. Podľa citácie zástupcu žalobkyne: „ 23...K odvolacej námietke žalovaného, že nebol účastníkom úverového vzťahu odvolací súd uvádza, že sám žalovaný ako žalobca bol stranou v spore sp. zn. 11C/147/2014, kde si uplatňoval aj nároky, u ktorých súd zistil porušenie spotrebiteľského práva terajšieho žalobcu. Preto je žalovaný aj podľa názoru odvolacieho súdu vo veci pasívne legitimovaný...“. Aj v tejto veci súd však v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11C 147/2014 žalobu čiastočne zamietol bez tohto, aby sa vôbec zaoberal právnymi otázkami, ktoré mali vplyv na záver o platnosti postúpenia pohľadávky bankou na žalobkyňu, a tým otázkou jej vecnej aktívnej legitímácie v konaní (súd žalobu sčasti zamietol len na základe záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru).

23. Ani v prípade uznesenia NS SR sp. zn. 1Cdo 107/2021 zo dňa 28.02.2021, na ktoré poukazoval zástupca žalovanej, sa v pôvodnom konaní nejednalo o zamietnutie žaloby súdom pre neplatné postúpenie pohľadávky bankou. Išlo o situáciu, kedy súd síce žalobu zamietol na základe záveru o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne, ale na základe záveru, že zmluvou o postúpení pohľadávky, o ktorú žalobkyňa opierala svoju aktívnu legitímáciu v konaní, pohľadávka, ktorá bola

predmetom konania, nebola postúpená: „...17....Súd po preštudovaní prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky zistil, že pohľadávka, ktorá bola predmetom konania, nebola predmetom postúpenia medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalobkyňou (žalovanou v tomto konaní), v dôsledku čoho žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobkyne (žalovanej v tomto konaní). Z uvedeného skutkového stavu má dovolací súd za preukázané, že v konaní pred Okresným súdom Svidník 3 C 14/2012 nebolo právoplatne rozhodnuté o porušení žiadneho konkrétneho spotrebiteľského práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi“.

24. V prejednávanej veci teda, na rozdiel od vyššie uvedených konaní, súd v pôvodnom konaní svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby založil na dôvodoch, ktoré mali za následok neplatné postúpenie úverovej pohľadávky bankou na žalobkyňu (na tzv. neplatnej cesii pohľadávky bankou), a tým na nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v pôvodnom konaní. V prejednávanej veci tak banková úverová pohľadávka pre absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka neprešla na žalovanú a banka naďalej ostala nositeľom tejto úverovej pohľadávky. Pokiaľ na žalovanú pre neplatnú cesiu bankou neprešla banková úverová pohľadávka, žalovaná nemôže byť vecne pasívne legitimovaná v konaní v prejednávanej veci. Vecná legitímácia v konaní je totiž vecou hmotného práva. Je potrebné ju odlišiť od procesnej subjektivity v konaní, kedy stranou konania sa bez ďalšieho stane ten, kto podá žalobu a kto sa označí za žalobcu. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie sa vždy odvíja od hmotnoprávneho zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou o úvere. Priznanie finančného zadosťučinenia voči žalovanému subjektu len na základe záveru, že žalovaný subjekt bol procesnou stranou v pôvodnom konaní, v ktorom bol neúspešný, bez preukázania naplnenia hypotézy vyžadovanej hmotnoprávnou normou ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predstavuje výrazné vybočenie zo základných princípov Civilného sporového poriadku. V prejednávanej veci žalovaná nie je subjektom, ktorý so žalobkyňou uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Z dôvodu neplatnej cesie bankovej úverovej pohľadávky bankou žalovaná nikdy nebola so žalobkyňou v zmluvnom spotrebiteľskom vzťahu a nikdy nebola nositeľom bankovej úverovej pohľadávky voči žalobkyňi. Keďže žalovaná nikdy nebola so žalobkyňou v zmluvnom spotrebiteľskom vzťahu a nikdy nebola nositeľkou úverovej pohľadávky z nej vyplývajúcej, žalovaná nemohla porušiť ust. § 7 v spojení s 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch pri uzatváraní zmluvy o úvere, a ani ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka, konštatované súdom v pôvodnom konaní.

25. Na podporu nesprávnosti uvedených záverov súd poukazuje napr. na závery prijaté súdom v rozsudku NS SR sp. zn. 7Cdo 80/2020 zo dňa 24.08.2022 publikovanom v Zbierke rozhodnutí súdov a stanovísk NS SR pod č. 47/2022, podľa právnej vety ktorého: „... Zodpovedným subjektom, od ktorého je možné požadovať primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nemusí byť iba jedna zo sporových strán v súdnom konaní, v ktorom bol spotrebiteľ úspešný“. V tejto veci súd žalobe vyhovel na základe záveru, že spotrebiteľské normy, ktorých porušenie súd v pôvodnom konaní skonštatoval, porušil subjekt, ktorý pre neplatnosť cesie bankou (v rozpore s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách) vôbec nebol sporovou stranou v pôvodnom konaní: „10.. Predmetnej žalobe predchádzala zmluva o postúpení pohľadávok z 21. októbra 2010, na základe ktorej Slovenská sporiteľňa, a. s. postúpila žalovanú pohľadávku na spoločnosť H., H. & P., ktorá dňa 1. decembra 2010 postúpila predmetnú pohľadávku na spoločnosť C. C. SK s.r.o.. Nosné dôvody zamietnutia žaloby spočívali v závere súdov, že zmluva o postúpení pohľadávky medzi spoločnosťou C. C. SK s.r.o. a jej právnymi predchodcami (spoločnosť H., H. & P. a Slovenská sporiteľňa, a.s.) je neplatná (pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách), v dôsledku čoho spoločnosť C. C. SK s.r.o. nebola aktívne vecne legitimovaná v danom spore“. Dovolací súd v tomto rozhodnutí potvrdil správnosť záverov vyslovených odvolacím súdom, podľa ktorých: ...“10.1.... Rovnako je bezpredmetná odvolacia námietka spočívajúca v tom, že v predchádzajúcom konaní vo výrokovej časti nebolo konštatované porušenie povinnosti žalovaného, nakoľko v danom konaní konajúci súd zamietol žalobu postupníka. V odôvodnení svojho rozsudku mohol jedine uviesť dôvody, pre ktoré tak učinil a tam nepochybne skonštatoval nesprávnosť postúpenia pohľadávky, ktorú nepochybne spôsobil žalovaný tým, že porušil svoje povinnosti, ktoré mu ustanovuje osobitný predpis, a to zákon o bankách, nerešpektoval tieto ustanovenia, ktoré nepochybne sú prijaté z dôvodu ochrany spotrebiteľa, aby tento nebol bez predchádzajúcich upozornení a uplynutí určitých časových okamihov daný do vzťahu s nebankovou spoločnosťou. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd dospel k záveru, že citované rozhodnutie okresného súdu bolo základom pre posúdenie skutočnosti, či žalovaný porušil svoju povinnosť ustanovenú osobitným zákonom. Táto otázka nepochybne preukázaná bola a táto

podmienka priznania finančného zadosťučinenia bola opäť splnená. Ani skutočnosť, že žalovaný nebol účastníkom tohto konania, nič nemení na tomto závere, nakoľko nepochybne súd konštatoval, že subjektom, ktorý porušil ustanovenia zákona o bankách, bol žalovaný, ktorý nerešpektoval tam vyjadrené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky a na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že v danom konaní bol žalobca postupník z uvedenej zmluvy. Z tohto konania nepochybne bolo preukázané, že spotrebiteľ na súde bol úspešný v otázke porušenia jeho práv, ktoré ustanovuje osobitný predpis pre žalovaného, tento zodpovedá za toto porušenie a spornou ostáva len výška primeraného finančného zadosťučinenia (body 11. a 12. odôvodnenia odvolacieho rozsudku).

26. Ďalej tiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co 62/2019 zo dňa 26.09.2019, v ktorom súd skonštatoval: „...10. Okresný súd Svidník rozsudkom z 13.2.2018 č. k. 6C/24/2014-259 zamietol žalobu, ktorú podal žalovaný voči žalobcom, a preto v prejednávanej veci (t. j. v teraz prebiehajúcom konaní) žalovaný namieta nedostatok svojej pasívnej legitímácie z dôvodu, že žalobcovia nie sú osobami, ktoré by úspešne uplatnili porušenie spotrebiteľského práva na súde. Žaloba podaná žalovaným nebola rozsudkom Okresného súdu Svidník zamietnutá pre porušenie spotrebiteľského práva žalobcov, ale pre neunesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného – nepreukázanie hodnoverného dôkazu a doručenie výziev žalobcom pred postúpením pohľadávky.11. Súd teda vec nesprávne právne posúdil, ak žalovaného považoval za pasívne legitimovaného v tomto konaní, pretože žalovaný sa nedopustil porušenia spotrebiteľských práv žalobcom a predmetným rozsudkom Okresného súdu Svidník nebolo takéto porušenie konštatované. 12. Žalobcom nič nebránilo v možnosti podať určovaciu žalobu na určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, alebo urobiť iné právne kroky voči porušovateľovi ich práv, pričom týmto porušovateľom nebol žalovaný. 13. Žalobcovia doposiaľ nepreukázali, že by voči žalovanému úspešne na súde uplatnili ochranu svojho porušeného spotrebiteľského práva. Žalovaný nie je subjektom, ktorý so žalobcami uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere a nikdy so žalobcami nebol v zmluvnom vzťahu, ani voči nim nevlastnil pohľadávku vychádzajúcu zo záverov vyššie uvedeného rozsudku Okresného súdu Svidník. Žaloba v danom konaní teda bola zamietnutá pre neunesenie dôkazného bremena a nie pre porušenie spotrebiteľských práv žalobcov. 14. Nie je zřejmý právny záver súdu, podľa ktorého žalovaný nesie za porušenie práva žalobcov zodpovednosť, nakoľko v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/24/2014 niesol žalovaný úplnú zodpovednosť za úspešnosť žaloby. Žalovaný si uplatnil odkúpenú pohľadávku voči žalobcom, avšak takéto uplatnenie a následný neúspech v konaní pred súdom neznamená, že žalobca v dôsledku prehry v spore zodpovedá za porušenie povinností, ktoré právna úprava pripisovala inému subjektu. Ustanovením § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa zákonodarca nesledoval to, aby dôsledkom akejkoľvek úspešnej obrany spotrebiteľa v spore bol vznik nároku na finančné zadosťučinenie. 15. Je absurdné, aby ktokoľvek za aplikáciu jeho ústavného práva na súdnu ochranu zo strany súdov bol sankcionovaný osobitným zadosťučinením pre protistranu. V prípade prehry v spore, strana, ktorá bola neúspešná, znáša náhradu trov konania protistrany. Tým zákonodarca zabezpečuje, aby nedochádzalo k zneužívaniu súdov a šikanovaniu iných osôb neustálym uplatňovaním nedôvodných žalôb. Ak by súdy začali vykladať ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa tak, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie vzniká spotrebiteľovi pri úspešnej obrane v súdnom konaní, potom by upierali veriteľom právo na súdnu ochranu a možnosť uplatnenia aj domnelého práva bez rizika, že v prípade prehry v spore budú okrem trov konania znášať aj absolútne nespravodlivé finančné zadosťučinenie. 16. Priznanie osobitného zadosťučinenia z dôvodu úspechu v súdnom spore bez preukázania naplnenia hypotézy vyžadovanej v § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa predstavuje výrazné vybočenie zo základných princípov Civilného sporového poriadku“.

27. Vzhľadom na uvedené právne závery súd žalobu žalobkyne proti žalovanej pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie žalovanej v konaní zamietol.

28. Avšak aj v prípade záveru o existencii vecnej pasívnej legitímácie žalovanej v konaní (ktorá nebola v konaní preukázaná), súd prisvedčil zástupcovi žalovanej, že priznanie práva na finančné zadosťučinenie žalobkyne podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa by v prejednávanej veci bolo v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka). Žalobkyňa nepoprela tvrdenie zástupcu žalovanej, že v prejednávanej veci len na istine úvere z celkovej sumy poskytnutého úveru 13.470 eur dlhuje veriteľovi aktuálne 4.898,50 eur. Za tejto situácie súd s prihliadnutím aj na závažnosť porušenia spotrebiteľských práv veriteľom skonštatovaných v pôvodnom konaní výkon práva žalobkyne žalobou v prejednávanej veci považoval za výkon v rozpore s ust. § 3 Občianskeho zákonníka, čo súd považoval za ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby. Súd sa plne stotožňuje so závermi vyslovenými Krajským súdom

v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 15CoCsp 44/2023 zo dňa 28.02.2024 v obdobnej veci, v ktorej súd žalobe spotrebiteľa o priznanie finančného zadosťučinenia napriek preukázaniu splnenia všetkých základných predpokladov vyžadovaných ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa nevyhovel pre jej rozpor s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka), a podľa ktorých: „...14. Okresný súd zamietol žalobcom uplatnený nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Odvolací súd uvádza, že otázka, či výkon práva je podľa zistených skutkových okolností tej ktorej veci v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 OZ, je potrebné posudzovať vždy individuálne. Neplatnosť pre rozpor s dobrými mravmi prichádza do úvahy len vtedy, ak ide o úkon, ktorý nie je v rozpore so zákonom a ani ho neobchádza, ale odporuje takým pravidlám správania, ktoré nemajú povahu právnych noriem, a ktoré zákonodarca urobil podporným zdrojom pre určenie pravidiel žiaduceho správania....V danom prípade je síce pravdou, že zo strany žalovaného ako veriteľa došlo k porušeniu jeho zákonnej povinnosti konať pri poskytnutí úveru s odbornou starostlivosťou spojenou s povinnosťou skúmania schopnosti žalobcu ako dlžníka splácať úver t. j. jeho bonitu. Táto skutočnosť bola judikovaná už v základnom konaní, kedy došlo k zamietnutiu žaloby postupcu z dôvodu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie, nakoľko zmluva o postúpení pohľadávok, ktorou malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky zo strany žalovaného ako postupcu na postupníka bola absolútne neplatná. Neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok bola zapríčinená porušením vyššie uvedenej povinnosti, čoho následkom v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch bola nemožnosť žalovaného ako veriteľa žiadať jednorazové splatenie úveru. Keďže úver nebol po termíne jeho konečnej splatnosti a veriteľ nemohol úver ani jednorazovo zosplatiť, tak je zrejmé, že nebol oprávnený pohľadávku platne postúpiť ani na iný subjekt. Žalovaný ostal nositeľom pohľadávky zo zmluvy o úvere voči žalobcovi. S ohľadom na vznesenú námietku zo strany žalobcu vo vzťahu k výkonu práv a povinností v rozpore s dobrými mravmi, bol súd prvej inštancie povinný sa s touto námietkou vysporiadať. Je síce pravdou, že na jednej strane vzniklo žalobcovi právo na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z., avšak s ohľadom na zistený skutkový stav bol zo strany okresného súdu prvej inštancie posúdený výkon tohto práva v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 OZ. V konaní bolo nesporné, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľským vzťahom. Rovnako nebolo sporné ani to, že žalovaný pri poskytnutí úveru žalobcovi nekonal s odbornou starostlivosťou pri skúmaní jeho bonity, t. j. schopnosti žalobcu splácať spotrebiteľský úver...úver bol poskytnutý vo výške 8.000 Eur, žalobca uhradil na splátkach len sumu vo výške 7.445,03 Eur, a teda neuhradil ani poskytnutú istinu úveru. Rovnako možno konštatovať, že porušením povinností zo strany žalovaného nedošlo ani k zásahu do majetkovej sféry žalobcu tým, že by sa žalovaný bezdôvodne obohatil na jeho úkor ako to zvykne byť v obdobných konaniach vo veci priznania primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. V týchto konaniach totiž dochádza väčšinou k situácii, kedy bol spotrebiteľský úver vyhodnotený ako bezúročný a bezpoplatkový, avšak spotrebiteľ uhradil sumu nad istinu poskytnutého úveru, čím došlo na strane veriteľa k bezdôvodnému obohateniu, ktoré bol povinný vydať. Veriteľ tak nielen porušil svoje zákonné povinnosti, ale aj negatívne zasiahol do majetkovej sféry dlžníka, keď sa na jeho úkor obohatil, prípadne mu znemožnil aj slobodne nakladať s jeho majetkom. V takýchto prípadoch je nepochybné, že nemožno potom výkon práva na primerané finančného zadosťučinenie nepriznať pre jeho rozpor s dobrými mravmi. V súdnej veci však takáto situácia nenastala. Skutočnosť, že žalovaný postúpil pohľadávku na postupníka odplatne bola pre posúdenie v predmetnej veci irelevantná, nakoľko sa jedná o zmluvný vzťah medzi žalovaným a postupníkom 16. S ohľadom na zistený skutkový stav v predmetnej veci, t. j. na závažnosť porušenia zákonnej povinnosti zo strany žalovaného a jeho následok na žalobcu, ako aj s ohľadom na nesplnenie zmluvných povinností zo strany žalobcu voči žalovanému ako veriteľovi možno v danom prípade posúdiť zamietnutie žaloby pre výkon práva v rozpore s dobrými mravmi za správny a zákonný“.

29. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30. Podľa § 257 Civilného sporového poriadku výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

31. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

32. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Súd žalobu žalobkyne celkom zamietol. Žalovaná preto podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku má voči žalobkyni právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd v konaní nezistil, a strany netvrdili žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov úspešnej žalovanej v zmysle cit. § 257 Civilného sporového poriadku. O výške tejto náhrady rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti výrokom I. - II. rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom Okresného súdu Poprad na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 357 písm. (m) Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).